EVROPSKÁ UNIE

EVROPSKÝ PARLAMENT **RADA**

Štrasburk 23. října 2018
(OR. en)

2016/0414 (COD)
LEX 1837

PE-CONS 30/1/18
REV 1

JAI 611
DROIPEN 87
COPEN 201
CT 109
CODEC 1000

SMĚRNICE
EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
O BOJI VEDENÉM TRESTNĚPRÁVNÍ CESTOU PROTI PRANÍ PENĚZ

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

(EU) 2018/...

ze dne 23. října 2018

o boji vedeném trestněprávní cestou proti praní peněz

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 83 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem[1],

[1] Postoj Evropského parlamentu ze dne 12. září 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 11. října 2018.

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Praní peněz a s tím spojené financování terorismu a organizované trestné činnosti představují nadále závažné problémy na úrovni Unie, a poškozují tak integritu, stabilitu a pověst finančního sektoru a ohrožují vnitřní trh a vnitřní bezpečnost Unie. V zájmu řešení těchto problémů i v zájmu doplnění a důslednějšího uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849[1] je cílem této směrnice bojovat trestněprávní cestou proti praní peněz a umožnit účinnější a rychlejší přeshraniční spolupráci příslušných orgánů.

(2) Opatření přijatá pouze na vnitrostátní úrovni nebo i na úrovni Unie by bez mezinárodní koordinace a spolupráce měla velmi omezené účinky. Opatření přijatá v oblasti boje proti praní peněz Unií by proto měla být slučitelná s dalšími opatřeními přijatými na mezinárodních fórech a přinejmenším stejně přísná.

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73).

(3) Opatření Unie by měla i nadále brát v úvahu zejména doporučení Finančního akčního výboru (FATF) a nástroje dalších mezinárodních organizací a orgánů činných v boji proti praní peněz a financování terorismu. Příslušné právní akty Unie by měly být tam, kde je to vhodné, dále sladěny s mezinárodními standardy pro boj proti praní peněz a financování terorismu a šíření zbraní hromadného ničení, které v únoru 2012 přijal FATF (dále jen „revidovaná doporučení FATF“). Jako signatář Úmluvy Rady Evropy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu a o financování terorismu by Unie měla požadavky této úmluvy provést ve svém právním řádu.

(4) Rámcové rozhodnutí Rady 2001/500/SVV[1] stanoví požadavky týkající se kriminalizace praní peněz. Toto rámcové rozhodnutí však není dosti komplexní a stávající kriminalizace praní peněz není dostatečně soudržná, aby bylo možno účinně bojovat proti praní peněz v Unii, a vede k nedostatkům ve vymáhání práva a překážkám ve spolupráci příslušných orgánů v různých členských státech.

[1] Rámcové rozhodnutí Rady 2001/500/SVV ze dne 26. června 2001 o praní peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a propadnutí nástrojů trestné činnosti a výnosů z ní (Úř. věst. L 182, 5.7.2001, s. 1).

(5) Definice trestných činností, jež představují predikativní trestné činy pro praní peněz, by ve všech členských státech měla být dostatečně jednotná. Členské státy by měly zajistit, aby všechny trestné činy, které lze postihnout uložením trestu odnětí svobody podle této směrnice, byly považovány za predikativní trestné činy pro praní peněz. Kromě toho by členské státy měly, pokud toho již není dosaženo uplatňováním uvedených trestních sazeb, zahrnout okruh trestných činů v rámci každé z kategorií trestných činů uvedených v této směrnici. V takovém případě by měly mít členské státy možnost rozhodnout o tom, jakým způsobem bude daný okruh trestných činů v rámci každé z kategorií vymezen. Tam, kde kategorie trestných činů, jako jsou terorismus nebo trestné činy proti životnímu prostředí, zahrnují trestné činy, které jsou již v právních aktech Unie stanoveny, měla by tato směrnice na tyto právní akty odkazovat. Členské státy by nicméně měly považovat každý trestný čin stanovený v těchto právních aktech za predikativní trestný čin pro praní peněz. Jakoukoli trestnou účast na spáchání predikativního trestného činu podle vnitrostátního práva je třeba pro účely této směrnice rovněž považovat za trestnou činnost. V případech, kdy právo Unie umožňuje, aby členské státy stanovily jiné sankce než trestní sankce, by tato směrnice neměla od členských států vyžadovat, aby pro účely této směrnice tyto trestné činy kvalifikovaly jako predikativní trestné činy.

(6) Využívání virtuálních měn představuje nová rizika a výzvy z pohledu boje proti praní peněz. Členské státy by měly zajistit, aby byla tato rizika řádně řešena.

(7) Vzhledem k dopadu trestných činů souvisejících s praním peněz, jež byly spáchány osobou zastávající veřejnou funkci, na veřejnou sféru a na integritu veřejných institucí, by měly mít členské státy možnost v souladu se svými právními zvyklostmi zvážit zavedení přísnějších trestů pro osoby zastávající veřejnou funkci do svých vnitrostátních rámců.

(8) V souladu s revidovanými doporučeními FATF by do definice trestné činnosti měly být zahrnuty i daňové trestné činy související s přímými a nepřímými daněmi. Vzhledem k tomu, že v každém z členských států mohou trestnou činnost, za niž lze ukládat sankce uvedené v této směrnici, představovat různé daňové trestné činy, mohou se definice daňových trestných činů ve vnitrostátním právu lišit. Záměrem této směrnice však není harmonizace definic daňových trestných činů ve vnitrostátním právu.

(9) V trestních řízeních týkajících se praní peněz by si členské státy měly navzájem poskytovat co nejširší pomoc a zajistit, že si budou vyměňovat informace účinným a včasným způsobem v souladu s vnitrostátním právem a se stávajícím právním rámcem Unie. Rozdíly v definicích predikativních trestných činů ve vnitrostátním právu by neměly bránit mezinárodní spolupráci v oblasti trestních řízení týkajících se praní peněz. Je třeba posílit spolupráci se třetími zeměmi, a to zejména podněcováním a podporováním zavádění účinných opatření a mechanismů pro boj proti praní peněz a zajištěním lepší mezinárodní spolupráce v této oblasti.

(10) Tato směrnice se nevztahuje na praní peněz, pokud jde o majetek pocházející z trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, na které se vztahují zvláštní pravidla stanovená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371[1]. Tím není dotčena možnost členských států provést tuto směrnici a směrnici (EU) 2017/1371 na vnitrostátní úrovni prostřednictvím jediného komplexního právního rámce. V souladu s čl. 325 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) mají členské státy k zamezení podvodů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie přijmout stejná opatření, jaká přijímají k zamezení podvodů poškozujících či ohrožujících jejich vlastní finanční zájmy.

(11) Členské státy by měly zajistit, aby určité druhy činností v oblasti praní peněz bylo možné trestat i tehdy, pokud se jich dopustí pachatel trestné činnosti, z níž tento majetek pochází (tzv. „samopraní“). V takových případech, kdy činnost praní peněz nespočívá pouze v držení nebo užívání majetku, nýbrž zahrnuje také převod, přeměnu, zatajení nebo zastření majetku, a v důsledku toho dojde k další škodě kromě té, která byla již způsobena trestnou činností, například tím, že je majetek pocházející z trestné činnosti uveden do oběhu, čímž dojde k zatajení jeho nezákonného původu, by měla být taková činnost v oblasti praní peněz trestná.

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie (Úř. věst. L 198, 28.7.2017, s. 29).

(12) Aby mohla být trestněprávní opatření v oblasti boje proti praní peněz účinná, odsouzení by mělo být možné, aniž by bylo nezbytné přesně určit, ze které trestné činnosti majetek pochází, či zda došlo k dřívějšímu nebo současnému odsouzení za tuto trestnou činnost, přičemž se zohlední veškeré relevantní okolnosti a důkazy. Členské státy by měly mít možnost toto v souladu se svými vnitrostátními právními systémy zajistit pomocí jiných než legislativních prostředků. Trestnímu stíhání praní peněz by rovněž neměla bránit pouhá skutečnost, že trestná činnost byla spáchána v jiném členském státě nebo třetí zemi, pokud jsou dodrženy podmínky této směrnice.

(13) Cílem této směrnice je kriminalizovat praní peněz, je-li spácháno úmyslně a s vědomím, že majetek pochází z trestné činnosti. V této souvislosti by tato směrnice neměla rozlišovat případy, kdy majetek pochází z takové trestné činnosti přímo, nebo nepřímo, v souladu s obecnou definicí „výnosů“ uvedenou ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU[1]. V každém případě by se při posuzování toho, zda majetek pochází z trestné činnosti a zda o tom dotčená osoba věděla, měly zohledňovat zvláštní okolnosti případu, například že je hodnota majetku neúměrná zákonnému příjmu obviněného a že k trestné činnosti a k nabytí majetku došlo ve stejném období. Úmysl a vědomí mohou být vyvozeny z objektivních, skutkových okolností. Jelikož tato směrnice stanoví minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a sankcí v oblasti praní peněz, mohou členské státy dle svého uvážení přijímat nebo ponechat v platnosti přísnější trestněprávní předpisy v této oblasti. Členské státy by měly mít možnost například stanovit, že trestný čin představuje i praní peněz spáchané následkem vědomé nedbalosti nebo hrubé nedbalosti. Odkazy na praní peněz spáchané následkem nedbalosti v této směrnici by měly být chápány jako takové v těch členských státech, které toto jednání kriminalizují.

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39).

(14) Aby se zamezilo praní peněz v celé Unii, měly by členské státy zajistit, že za něj bude možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně čtyř let. Touto povinností nejsou dotčeny individualizace a uplatňování trestů, ani výkon trestů podle konkrétních okolností v každém jednotlivém případě. Členské státy by rovněž měly zavést další sankce či opatření, jako jsou například pokuty, dočasný či trvalý zákaz přístupu k veřejnému financování, a to včetně postupů zadávání zakázek, poskytování grantů a udělování koncesí, dočasný zákaz provozování obchodní činnosti nebo dočasný zákaz ucházet se o volenou či veřejnou funkci. Touto povinností není dotčena diskreční pravomoc soudce nebo soudu při rozhodování o tom, zda s ohledem na všechny konkrétní okolnosti daného případu uloží další sankce či opatření, nebo nikoli.

(15) Členské státy by měly zajistit, aby soudce nebo soud měli při vyměřování trestů pro pachatele trestných činů možnost vzít v úvahu přitěžující okolnosti uvedené v této směrnici, třebaže nemají povinnost trest zpřísnit. Zůstává na uvážení soudce nebo soudu, zda s ohledem na všechny skutečnosti daného případu vzhledem ke konkrétní přitěžující okolnosti trest zpřísní. Členské státy by neměly být povinny přitěžující okolnosti stanovit, pokud vnitrostátní právo stanoví, že trestné činy uvedené v rámcovém rozhodnutí Rady 2008/841/SVV[1] nebo trestné činy spáchané fyzickou osobou, která je osobou povinnou a jedná v rámci své profesní činnosti, jsou trestné jako samostatné trestné činy a mohou být za ně uloženy přísnější sankce.

[1] Rámcové rozhodnutí Rady 2008/841/SVV ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti (Úř. věst. L 300, 11.11.2008, s. 42).

(16) Zajišťování a konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti odstraňují finanční motivaci, která je pro trestnou činnost stěžejní. Směrnice 2014/42/EU stanoví v trestních věcech minimální pravidla pro zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti. Tato směrnice rovněž Komisi ukládá povinnost předkládat Evropskému parlamentu a Radě zprávy o jejím provádění a v případě potřeby také odpovídající návrhy. Členské státy by měly ve všech případech stanovených ve směrnici 2014/42/EU přinejmenším zaručit zajištění a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti. Členské státy by rovněž měly důkladně zvážit, zda by nebylo vhodné zavést konfiskaci ve všech případech, kdy není možné zahájit, či dokončit trestní řízení, včetně případů, kdy pachatel zemřel. Jak požadovaly Evropský parlament a Rada v prohlášení přiloženém ke směrnici 2014/42/EU, Komise předloží zprávu, v níž analyzuje proveditelnost a případné přínosy zavedení dalších společných pravidel pro konfiskaci majetku pocházejícího z trestné činnosti, a to i v případě, že konkrétní osoba či osoby nebyly za tyto činnosti odsouzeny. Tato analýza přihlédne k rozdílům mezi právními tradicemi a systémy členských států.

(17) Vzhledem k mobilitě pachatelů a výnosů pocházejících z trestné činnosti a vzhledem ke složitému přeshraničnímu vyšetřování, jež boj proti praní peněz vyžaduje, by měly všechny členské státy stanovit soudní příslušnost svých soudů tak, aby to příslušným orgánům umožnilo takové činnosti vyšetřovat a trestně stíhat. Členské státy by proto měly zajistit, aby soudní příslušnost jejich soudů zahrnovala situace, kdy je trestný čin spáchán prostřednictvím informační a komunikační technologie z jejich území, ať již se tato technologie nachází na jejich území, či nikoli.

(18) Podle rámcového rozhodnutí Rady 2009/948/SVV[1] a rozhodnutí Rady 2002/187/SVV[2] mají příslušné orgány dvou či více členských států, které vedou souběžná trestní řízení ve věci stejných skutečností týkající se totožné osoby, zahájit mezi sebou navzájem přímé konzultace s pomocí Eurojustu, zejména s cílem zajistit, aby byly všechny trestné činy spadající do oblasti působnosti této směrnice trestně stíhány.

(19) K zajištění úspěšného vyšetřování a stíhání trestných činů praní peněz by orgány příslušné k vyšetřování nebo stíhání těchto trestných činů měly mít možnost využívat účinné vyšetřovací nástroje, jako jsou nástroje používané v boji proti organizované trestné činnosti nebo jiné závažné trestné činnosti. Mělo by tak být zajištěno, že budou k dispozici dostatečný počet pracovníků, cílená odborná příprava, zdroje a nejnovější technologická kapacita. Používání těchto nástrojů v souladu s vnitrostátním právem by mělo být cílené a mělo by zohledňovat zásadu proporcionality a povahu a závažnost vyšetřovaných trestných činů a dodržovat právo na ochranu osobních údajů.

(20) Tato směrnice nahrazuje určitá ustanovení rámcového rozhodnutí 2001/500/SVV ve vztahu k členským státům, které jsou touto směrnicí vázány.

---

1 Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení (Úř. věst. L 328, 15.12.2009, s. 42).

2 Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti (Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1).

(21) Tato směrnice dodržuje zásady uznané v článku 2 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“), dodržuje základní práva a svobody a ctí zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie, včetně zásad stanovených v hlavách II, III, V a VI této Listiny, mezi které patří mimo jiné právo na respektování soukromého a rodinného života a právo na ochranu osobních údajů, zásada zákonnosti a přiměřenosti trestných činů a trestů, jež se vztahuje i na požadavek přesnosti, srozumitelnosti a předvídatelnosti v trestním právu, presumpce neviny, jakož i práva podezřelých a obviněných osob na obhajobu, právo neobviňovat sám sebe a právo na spravedlivý proces. Tato směrnice musí být prováděna v souladu s uvedenými právy a zásadami a s přihlédnutím k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech a dalším závazkům v oblasti lidských práv podle mezinárodního práva.

(22) Jelikož cíle této směrnice, totiž postihovat praní peněz ve všech členských státech účinnými, přiměřenými a odrazujícími trestními sankcemi, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu rozsahu či účinků této směrnice, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.

(23) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.

(24) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná. Rámcové rozhodnutí 2001/500/SVV je pro Dánsko i nadále závazné a použitelné,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví minimální pravidla pro vymezení trestných činů a sankcí v oblasti praní peněz.

2. Tato směrnice se nepoužije na praní peněz, pokud jde o majetek pocházející z trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, na které se vztahují zvláštní pravidla stanovená ve směrnici (EU) 2017/1371.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „trestnou činností“ jakýkoli druh trestné účasti na spáchání jakéhokoli trestného činu, za nějž lze v souladu s vnitrostátním právem uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí trestní sazby přesahující jeden rok, nebo pokud jde o členské státy, jejichž právní systém stanoví pro trestné činy dolní hranici trestní sazby, jakýkoli trestný čin, za nějž lze uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s dolní hranicí trestní sazby přesahující šest měsíců. V každém případě se za trestnou činnost považují trestné činy spadající do těchto kategorií:

    a) účast na organizované zločinecké skupině a na vydírání, včetně kteréhokoli trestného činu uvedeného v rámcovém rozhodnutí 2008/841/SVV;

b) terorismus, včetně kteréhokoli trestného činu uvedeného ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541[1];

c) obchodování s lidmi a převaděčství migrantů, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU[2] a rámcovém usnesení Rady 2002/946/SVV[3];

d) pohlavní vykořisťování, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU[4];

e) nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených v rámcovém rozhodnutí Rady 2004/757/SVV[5];

---

1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/***541*** ze dne ***15. března*** 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L ***88, 31.3.***2017, s. ***6***).

2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV (Úř. věst. L 101, 15.4.2011, s. 1).

3 Rámcové rozhodnutí Rady 2002/946/SVV ze dne 28. listopadu 2002 o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu (Úř. věst. L 328, 5.12.2002, s. 1).

4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 335, 17.12.2011, s. 1).

5 Rámcové rozhodnutí Rady 2004/757/SVV ze dne 25. října 2004, kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami (Úř. věst. L 335, 11.11.2004, s. 8).

f) nedovolený obchod se zbraněmi;

g) nedovolený obchod s kradeným zbožím a jiným zbožím;

h) korupce, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených v Úmluvě o boji proti korupci úředníků Evropských společenství nebo členských států Evropské unie[1] a v rámcovém rozhodnutí Rady 2003/568/SVV[2];

i) podvod, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených v rámcovém rozhodnutí Rady 2001/413/SVV[3];

j) padělání měny, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/62/EU[4];

k) padělání a produktové pirátství;

---

1 Akt Rady ze dne 26. května 1997, kterým se na základě článku K.3 odst. 2 písm. c) Smlouvy o Evropské unii vypracovává Úmluva o boji proti korupci úředníků Evropských společenství nebo členských států Evropské unie (Úř. věst. C 195, 25.6.1997, s. 1).

2 Rámcové rozhodnutí Rady 2003/568/SVV ze dne 22. července 2003 o boji proti korupci v soukromém sektoru (Úř. věst. L 192, 31.7.2004, s. 54).

3 Rámcové rozhodnutí Rady 2001/413/SVV ze dne 28. května 2001 o potírání podvodů a padělání bezhotovostních platebních prostředků (Úř. věst. L 149, 2.6.2001, s. 1).

4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/62/EU ze dne 15. května 2014 o trestněprávní ochraně eura a jiných měn proti padělání, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2000/383/SVV (Úř. věst. L 151, 21.5.2014, s. 1).

l) trestné činy proti životnímu prostředí, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/99/ES[1] nebo ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/123/ES[2];

m) vražda a těžké ublížení na zdraví;

n) únos, nezákonné omezování osobní svobody a braní rukojmí;

o) loupež nebo krádež;

p) pašování;

q) daňové trestné činy týkající se přímých a nepřímých daní, jak jsou stanoveny ve vnitrostátním právu;

r) vydírání;

s) padělání;

t) pirátství;

u) obchodování zasvěcené osoby a manipulace s trhem, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/57/EU[3];

---

1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/99/ES ze dne 19. listopadu 2008 o trestněprávní ochraně životního prostředí (Úř. věst. L 328, 6.12.2008, s. 28).

2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/123/ES ze dne 21. října 2009, kterou se mění směrnice 2005/35/ES o znečištění z lodí a o zavedení sankcí za protiprávní jednání (Úř. věst. L 280, 27.10.2009, s. 52).

3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/57/EU ze dne 16. dubna 2014 o trestních sankcích za zneužívání trhu (směrnice o zneužívání trhu) (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 179).

v) kyberkriminalita, včetně kteréhokoli z trestných činů uvedených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/40/EU[1];

2. „majetkem“ jakýkoli majetek hmotné nebo nehmotné povahy, movitý nebo nemovitý, materiální nebo nemateriální povahy, jakož i právní listiny nebo nástroje v jakékoliv formě včetně elektronické nebo digitální dokládající právní nárok na takový majetek nebo podíl na něm;

3. „právnickou osobou“ každý subjekt, který má podle příslušné právní úpravy právní subjektivitu, s výjimkou států nebo veřejných subjektů při výkonu státní moci a veřejných mezinárodních organizací.

Článek 3

Trestné činy praní peněz

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost těchto úmyslných jednání:

a) přeměna nebo převod majetku s vědomím, že tento majetek pochází z trestné činnosti, za účelem zatajení nebo zastření nezákonného původu majetku nebo za účelem pomoci jakékoliv osobě, která se účastní páchání takové činnosti, aby se vyhnula právním následkům svého jednání;

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/40/EU ze dne 12. srpna 2013 o útocích na informační systémy a nahrazení rámcového rozhodnutí Rady 2005/222/SVV (Úř. věst. L 218, 14.8.2013, s. 8).

b) zatajení nebo zastření skutečné povahy, zdroje, umístění, nakládání, pohybu, práv k majetku nebo jeho vlastnictví s vědomím, že tento majetek pochází z trestné činnosti ;

c) nabývání, držení nebo užívání majetku s vědomím, v době jeho obdržení, že tento majetek pochází z trestné činnosti.

2. Členské státy mohou přijmout nezbytná opatření k zajištění toho, aby jednání uvedená v odstavci 1 byla trestná, pokud měl pachatel podezření nebo si měl být vědom toho, že daný majetek pochází z trestné činnosti.

3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby:

a) dřívější nebo současné odsouzení za trestnou činnost, ze které majetek pochází, nebylo nezbytným předpokladem pro odsouzení za trestné činy uvedené v odstavcích 1 a 2;

b) odsouzení za trestné činy uvedené v odstavcích 1 a 2 bylo možné, pokud je prokázáno, že majetek pochází z trestné činnosti, aniž by bylo nezbytné prokazovat všechny skutečnosti nebo okolnosti související s touto trestnou činností, včetně totožnosti pachatele;

c) trestné činy uvedené v odstavcích 1 a 2 zahrnovaly majetek pocházející z jednání, k němuž došlo na území jiného členského státu nebo třetí země, pokud by toto jednání bylo považováno za trestnou činnost, kdyby k němu došlo v příslušném členském státě.

4. V případě odst. 3 písm. c) tohoto článku mohou členské státy dále požadovat, aby příslušné jednání bylo považováno za trestný čin podle vnitrostátního práva členského státu nebo třetí země, kde byl tento čin spáchán, s výjimkou případů, kdy toto jednání představuje jeden z trestných činů uvedených v čl. 2 bodu 1 písm. a) až e) a písm. h), jak jsou vymezeny v použitelném právu Unie.

5. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby jednání uvedená v odst. 1 písm. a) a b) byla trestná, pokud se jich dopouštějí pachatelé trestné činnosti, ze které majetek pochází, nebo osoby, které se páchání této trestné činnosti účastnily.

Článek 4

Návod, pomoc a pokus

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily trestnost návodu k trestnému činu uvedenému v čl. 3 odst. 1 a 5, pomoci při jeho spáchání a pokusu o jeho spáchání.

Článek 5

Tresty ukládané fyzickým osobám

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby za trestné činy uvedené v článku 3 a za jednání uvedená v článku 4 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující trestní sankce.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 1 a 5 bylo možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně čtyř let.

3. Členské státy dále přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby se na fyzické osoby, jež spáchaly trestné činy uvedené v článku 3 nebo se dopustily jednání uvedených v článku 4, v nezbytných případech vztahovaly další sankce nebo opatření.

Článek 6

Přitěžující okolnosti

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby se ve vztahu k trestným činům uvedeným v čl. 3 odst. 1 a 5 a k jednáním uvedeným v článku 4 za přitěžující považovaly tyto okolnosti:

   a) trestný čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení ve smyslu rámcového rozhodnutí 2008/841/SVV; nebo

   b) pachatel je povinnou osobou ve smyslu článku 2 směrnice (EU) 2015/849 a spáchal trestný čin při výkonu své profesní činnosti.

2. Členské státy mohou stanovit, že se ve vztahu k trestným činům uvedeným v čl. 3 odst. 1 a 5 a k jednáním uvedeným v článku 4 za přitěžující považují tyto okolnosti:

a) majetek, jež je předmětem praní peněz, dosahuje značné hodnoty, nebo

b) majetek, který je předmětem praní peněz, pochází z jednoho z trestných činů uvedených v čl. 2 bodu 1 písm. a) až e) a písm. h).

Článek 7

Odpovědnost právnických osob

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v čl. 3 odst. 1a 5 a za jednání uvedená v článku 4, které v jejich prospěch spáchá jakákoliv osoba jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotyčné právnické osoby a působící v této právnické osobě ve vedoucím postavení na základě:

a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;

b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby; nebo

c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

2. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění odpovědnosti právnických osob v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 tohoto článku umožnil spáchání trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1 a 5 nebo jednání uvedených v článku 4 ve prospěch uvedené právnické osoby osobou jí podřízenou.

3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 tohoto článku nevylučuje trestní stíhání fyzických osob, které jsou pachateli, návodci nebo pomocníky některého z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1 a 5 a jednání uvedených v článku 4.

Článek 8

Sankce ukládané právnickým osobám

Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby právnickou osobu odpovědnou podle článku 7 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat i jiné sankce, například:

1) zbavení oprávnění pobírat veřejné výhody nebo podpory;

2) dočasný či trvalý zákaz přístupu k veřejnému financování, včetně k postupům zadávání zakázek, poskytování grantů a udělování koncesí;

3) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodní činnosti;

4) uložení soudního dohledu;

5) zrušení rozhodnutím soudu;

6) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven užívaných pro spáchání trestného činu.

Článek 9

Konfiskace

Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby jejich příslušné orgány v souladu se směrnicí 2014/42/EU zajistily nebo případně konfiskovaly výnosy pocházející ze spáchání nebo z přispění ke spáchání jakéhokoli z trestných činů uvedených v této směrnici a nástroje, které byly použity nebo byly určeny k použití pro spáchání takových trestných činů nebo k přispění k jejich spáchání.

Článek 10

Soudní příslušnost

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření ke stanovení příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v článku 3 a jednání uvedená v článku 4, je-li:

   a) trestný čin spáchán zcela nebo zčásti na jeho území;

   b) pachatel jeho státním příslušníkem.

2. Členský stát informuje Komisi, rozhodne-li se rozšířit příslušnost svých soudů na trestné činy uvedené v článku 3 nebo na jednání uvedená v článku 4, které byly spáchány, nebo k nimž došlo na území jiného členského státu, pokud:

a) má pachatel na jeho území obvyklé bydliště;

b) je trestný čin spáchán ve prospěch právnické osoby usazené na jeho území.

3. Spadá-li některý z trestných činů uvedených v článku 3 nebo jednání uvedené v článku 4 do příslušnosti soudu více členských států a může-li kterýkoli z dotčených členských států vést účinné trestní stíhání na základě stejných skutečností, spolupracují tyto členské státy při rozhodování, který z nich bude pachatele trestně stíhat, aby se soudní řízení soustředilo v jednom členském státě.

Zohledňují se tyto faktory:

a) území členského státu, na němž byl spáchán trestný čin;

b) státní příslušnost nebo bydliště pachatele;

c) země původu oběti či obětí; a

d) území, na němž byl pachatel dopaden.

Je-li to vhodné a v souladu s článkem 12 rámcového rozhodnutí 2009/948/SVV, předá se věc Eurojustu.

Článek 11

Vyšetřovací nástroje

Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby osoby, útvary nebo služby příslušné k vyšetřování nebo stíhání trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1 a 5 a jednání uvedených v článku 4 měly k dispozici účinné vyšetřovací nástroje, jako jsou prostředky používané v boji proti organizované trestné činnosti nebo jiným závažným trestným činům.

Článek 12

Nahrazení určitých ustanovení rámcového rozhodnutí 2001/500/SVV

Ustanovení čl. 1 písm. b) a článku 2 rámcového rozhodnutí 2001/500/SVV se ve vztahu k členským státům vázaným touto směrnicí nahrazují, aniž jsou dotčeny povinnosti těchto členských států týkající se lhůt pro provedení uvedeného rámcového rozhodnutí ve vnitrostátním právu.

Ve vztahu k členským státům vázaným touto směrnicí se odkazy na ustanovení rámcového rozhodnutí 2001/500/SVV uvedeného v prvním pododstavci považují za odkazy na tuto směrnici.

Článek 13

Provedení ve vnitrostátním právu

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do ... [24 měsíců ode dne vstupu této směrnice v platnost]. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

   Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 14

Podávání zpráv

Komise do ... [48 měsíců ode dne vstupu této směrnice v platnost] předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě, v níž posoudí, do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí.

Komise do ... [60 měsíců ode dne vstupu této směrnice v platnost] předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě, v níž posoudí přidanou hodnotu této směrnice v oblasti boje proti praní peněz a rovněž její dopad na základní práva a svobody. Komise na základě této zprávy případně předloží legislativní návrh na změnu této směrnice. Komise zohlední informace poskytnuté členskými státy.

Článek 15

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 16

Určení

Tato směrnice je určena členským státům v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne ….

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda* nebo *předsedkyně*